

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 20/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Марковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца INTERCONT EXPORT – IMPORT доо Ауто кућа Цетиње, Република Црна Гора, ул. Хумци бб, чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., против тужених: 1. CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA ад Нови Сад, ул. Браће Рибникар бр. 4-6, чији је пуномоћник Маја Филиповић, адвокат у ..., Ул. ... бр. .. и 2. АА из ..., ул. ... бр. ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5055/18 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 15. априла 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5055/18 од 28.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5055/18 од 28.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сремској Митровици П 318/17 од 30.05.2018. године, у првом ставу изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди да је ништав и да не производи правно дејство Споразум о заснивању заложног права на непокретности услужног сервиса са продајним салоном аутомобила марке „Рено“, и то прва фаза – етапа која обухвата објекте продајног салона аутомобила и сервисне радионице са свим пратећим садржајима и неопходним инфраструктурним прикључцима саграђеним на парцели број .. у улици ... број .. са правом коришћења грађевинског земљишта површине 45 ари 19 м², парцеле број .. лист непокретности .. КО ..., И-../2005 закључен пред Општинским судом у Старој Пазови 24.11.2005. године. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да првотуженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 93.000,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. У ставу трећем изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова као неоснован. У ставу четвртом изреке преко досуђеног износа захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен.

Пресудом Привредног апелационог суда у Београду Пж 5055/18 од 28.11.2019. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставовима I, II и III изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), а ради разматрања општих питања и правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд налази да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепеним одлукама одлучено је о тужбеном захтеву за утврђење ништавости споразума закљученог пред судом, о заснивању заложног права на непокретности, којим је тужилац, као заложни дужник, у корист првотуженог као заложног повериоца, конституисао хипотеку на непокретности. Такав захтев се заснивао на тврдњи тужиоца да за овакво располагање директор (друготужени) није имао сагласност оснивача и одлуку управног одбора која је била неопходна према одредби члана 12. Статута тужиоца, те да је при том, и првотужени поступао несавесно јер претходно није проверио да ли директор тужиоца има неких ограничења за закључење правног посла који се побија тужбом.

Одлука нижестепених судова заснива се на материјалном праву Републике Црне Горе, као меродавном праву за решавање статусноправних питања у које спада и питање овлашћења и ограничења статутарних заступника за заступање привредних друштава, на чему тужилац темељи захтев за утврђење ништавости предметног Споразума. Нижестепени судови су након испитивања садржине релевантних одредаба Закона о привредним друштвима Црне Горе, утврдили да се ограничења лица овлашћеног за заступање привредног друштва која проистичу из статута или одлуке органа друштва, не могу истицати према трећим лицима, чак и у ситуацији да су била објављена и применили те одредбе на конкретну ситуацију, да је друготужени био регистрован у надлежном регистру као лице овлашћено за заступање тужиоца без ограничења овлашћења, у време закључења предметног Споразума и заснивања хипотеке, те тако одлучили о захтеву за утврђење ништавости споразума. Нижестепени судови су применили одредбе Закона о облигационим односима

релевантне за ништавост уговора. Имајући у виду правне закључке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за тумачењем правних питања у интересу равноправности грађана, нити правних питања од општег интереса, нити за новим тумачењем права. Наводи тужиоца не представљају релевантни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ његово тумачење норми за које сматра да је требало применити на решавање овог спора. Наводи који се тичу изостанка у пресудама одређених чланова прописа који су примењени, тичу се евентуалних повреда одредаба парничног поступка, што није релевантно за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент не указује на другачију судску праксу у погледу начина утврђивања меродавног права.

Стога нису испуњени услови за посебну ревизију, па је из изнетих разлога на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20) Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 485. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија није дозвољена у привредним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео 28.05.2014. године. Првостепена пресуда је у овом поступку донета дана 30.05.2018. године, а другостепена одлука је донета 28.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је 500.000,00 динара, што представља динарску противвредност од 4.322,78 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијане правноснажне одлуке је испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије у овом привредном спору. Зато изјављена ревизија у конкретном случају није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20) одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић